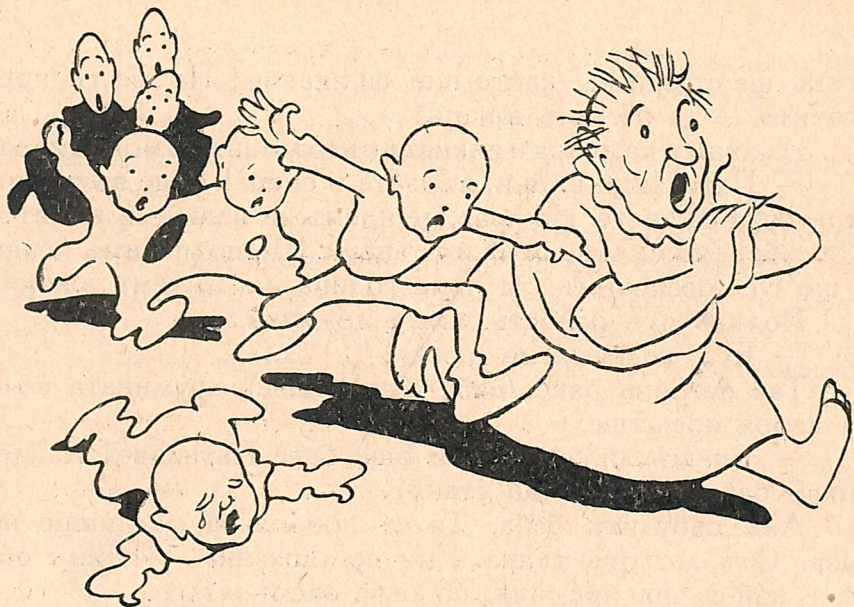

Азъ съгледахъ само, че нѣщо се мята близу до трънака и видѣхъ предъ мене какъ юнашки бѣгатъ четирнайсетъ крака. Срамъ не срамъ, Смѣхурко, и азъ се уплашихъ. Следъ другитѣ хукнахъ. Дори ги задминахъ.

Но изведнажъ спрѣ се баба Цоцолана.

— Боже, — викна, — Боже, стана тя що стана! Дветѣ си пантошки въ лозето оставихъ. Тичай, Патилане!

Азъ на умъ си рекохъ: „Дръжъ се, Патилане! Каквото да стане, трѣбва да се върнешъ. Инакъ какъ ще гледашъ своята дружина!

Престрашихъ се, братко, и назадъ се върнахъ. Олече още Татунча کوتака до трънака зърнахъ. И разбаведнага змията каква е. Той врабци е гонилъ, опамѣталъ, а Данчо го сторилъ за змия космата.

Пантофкитѣ дигнахъ. Дружината стигнахъ. Вс разказахъ. И рекохъ съ насмѣшка: „Имали сме Връщайте се всички! Да сберемъ трънаци, огъня немъ, пакъ да го прескочимъ, че дано излѣземъ юнаци!“

Но баба погледна тънкитѣ чорапи, що бѣха се стана. па викна: „Не може!“—и юнака Данча на днеша рече: бѣше лани, никъ за здраве наложи.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Сина! Ще си Твой приятель въ трънаци. И
Вс